

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

31. LEDNA 2016

Z obsahu:

Boží jméno je milosrdenství

Katecheze Svatého otce
při generální audienci
13. ledna 2016
- strana 2 -

Pastýrka vede svoje stádo
Ze života Dona Boska
- strana 4 -

Kardinál Sarah ostře
odsoudil profanaci kostela
ve Fontainebleau
- strana 6 -

Dvojí pramen světla
Myšlenky ke svátku
Uvedení Páně do chrámu
(2. února)
- strana 7 -

Moje vzpomínky
na P. Josefa Bastina
Marianne
Grundbergerová
- strana 9 -

Život Marty Robinové
obětovaný za nás
Vypráví P. Josef Bastin
- strana 10 -

Suma o darech
svatého Josefa (13)
Isidoro Isolani OP
- strana 13 -

Alexei Egorov (1776-1851): Stařec Simeon s Dítětem Ježíšem

Boží jméno je milosrdenství

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

13. ledna 2016 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes začínáme katecheze o *milosrdenství z biblické perspektivy*, abychom se učili milosrdenství nasloucháním tomu, co nás Bůh sám učí svým slovem. Začínáme Starým zákonem, který nás připravuje a přivádí k plnému zjevení Ježíše Krista, ve kterém se kompletně zjevuje Otcovo milosrdenství.

V Písmu svatém je Hospodin prezentován jako „*Bůh milosrdný*“. Je to jeho jméno, kterým nám takřikajíc zjevuje svoji tvář a svoje srdce. On sám, jak vypráví kniha Exodus, se zjevil Mojžíšovi a takto se definoval: „*Bůh milosrdný a milostivý,*

showivavý, velmi laskavý a věrný.“ (Ex 34,6) Také v dalších textech nacházíme tutéž formulaci v různých variantách, ale důraz je vždycky položen na milosrdenství a lásku Boha, který v odpouštění nikdy neochabuje (srov. JI 2,13; ŽI 86,15; 103,8; 145,8; Neh 9,17). Podívejme se společně na tato jednotlivá slova Písma svatého, která k nám promlouvají o Bohu.

Pán je „*milosrdný*“. Toto slovo evokuje jemnocit matky ve vztahu k dítěti. Hebrejský výraz použitý v Bibli skutečně odkazuje k útrobám nebo také k mateřskému lůnu. Tento obraz tedy naznačuje, že Bůh se ve vztahu k nám dojíhá a jhne

jako matka, když bere do náruče svoje dítě a přeje si jediné milovat je, chránit, pomáhat mu a dát mu všechno, i sebe samu. Takovýto obraz plyne z tohoto výrazu. Je to tedy láska, kterou lze definovat významem „niterná“.

Dále je psáno, že Hospodin je milostivý v tom smyslu, že prokazuje milost, soucit a ve své velikosti se sklání nad tím, kdo je slabý a ubohý; *je stále připraven přijímat, chápat a odpouštět*. Je jako otec v podobnosti, které podává Lukášovo evangelium (15,11–32): otec, který se neuzavírá do roztrpčenosti nad tím, když jej mladší syn opustil, ale naopak stále jej očekává – vždyť jej zrodil – a potom mu vychází v ústrety, objímá ho a ani jej nenechává dokončit jeho zpověď – jako by mu položil ruku na ústa – tak obrovská je láska a radost z toho, že jej znovu našel; a potom

Dokončení na str. 6

Kde je Ježíš, tam je také Maria. Těmito slovy P. Bernwarda Denekeho FSSP (str. 7–8) lze stručně vyjádřit poselství tohoto čísla Světla. A vlastně i poselství týdne, do kterého vstupujeme.

Začínáme velkým mariánským ctitelem a věrným služebníkem Panny Marie, sv. Janem Boskem, který bývá v katolické církvi slaven vždy 31. ledna. Letos toto datum připadá na neděli, den Páně – ten má přednost v liturgické oslavě. Ale proč si právě v tento den nepřipomenout na životě turínského světce, že v životě každého upřímně věřícího katolíka platí „skrze Marii k Ježíši“, a můžeme dodat: i ke spáse duší? (str. 4–6) Je pozoruhodné, jak dobře známe život Dona Boska, a přesto v něm můžeme stále znovu a znovu nacházet nové poklady pro náš osobní duchovní rozvoj i pro misijní poslání katolické církve.

Z bohatství myšlenek, které vystupují z Boskových *Vzpomínek*, by asi neměla zaniknout tato, zdánlivě bezvýznamná: „Ve správném čase všechno pochopíš.“ Jak často se i nám stává, že chceme Boží záměry pochopit hned. Je to lidské, ale Bůh má jiná měřítká než člověk a zná naše srdce a myšlení. Třeba bychom pak mohli do vznešeného Božího působení vložit svoji pyšnou představu, kdybychom věděli

Editorial

to, co ví v danou chvíli jen On. Tak jako Adam a Eva v ráji: poznali mnohé věci, o kterých měl vědět jen Bůh, ale neunesli tuto tíhu – následek hříchu – a chtěli se před Bohem schovat. Nepochopili, že před Bohem se nelze skrýt... Přemýšlejme: Je nám zapotřebí znát konečný důsledek Božího příkazu, přání, oslovení? Nestačí nám víra, že je to dobré a že Bůh ví, proč? Kdybychom věděli a pochopili hned vše, nechtěli bychom pak být jako Bůh a nevzbudila by se v nás touha „mluvit Bohu“ do jeho konečného záměru?

Vzato do důsledku: Stěží lze jednoznačně pochopit, proč Bůh dopouští všechno to, co se dnes kolem nás děje – ve světě i v církvi. Jedno je však jisté: Je to doba zkoušky. Ostatně, každé dějinné období má svá úskalí a zkoušku, kterým je člověk vystaven. Důležité však je, jak v tom ob stojí. A zde je třeba si uvědomit, že my jakožto věřící katolíci jsme dostali více milostí než jiní, a proto od nás bude Bůh více žádat při skládání životních účtů. A tehdy nám možná řekne něco v tomto smyslu: Chtěl jsem, abys splnil můj záměr, ale ty jsi místo toho spekuloval, jak bys jej vylepšil. Uvědomuješ si, kolik jsi ztratil času jenom tím

přemýšlením? O kolik více jsi mohl vykonat, kdybys jednal hned, když jsem ti řekl... Přemýšlejme.

Není snadné takto prostě přijmout Boží záměr – svědectví o Martě Robinové je toho důkazem. (str. 9–12) Někdy se k takovému postoji musí člověk probíjet skrze utrpení, nemoc. Ale výsledky takového vítězného boje přináší hojně ovoce pro spásu duší a jsou povzbuzením pro další generace věřících na jejich cestě spásy. Zvláště pak, když zazní taková slova, že ďábel nás nemůže porazit, jelikož už byl poražen – Kristem. Ale může si někoho vybrat, „aby se na něm vyřádil“. Zvláště si pak vybírá ty, kdo jsou důležití v díle spásy. Kdo nám pomáhá v tomto boji? Panna Maria – ona byla tou, která pečovala i o Martu Robinovou.

Ježíš a Maria patří nerozlučně k sobě – už od Ježíšova početí. A toto spojení je pro nás, katolíky bojující s ďáblem zde na zemi, posilou a nadějí, že Bůh je nerozlučně spjat s člověkem, je-li on připraven v každém okamžiku přijmout a vykonat Boží vůli bez výhrad a zbytečného otálení. Jak říká sám Hospodin v dnešním prvním čtení: „Já budu s tebou, abych tě vysvobodil.“

Daniel Dehner

Zajdí dnes nejdříve za Jeremiášem do jeho prostého příbytku. To, čeho tu budeš svědkem, bude vhodnou přípravou k nečekanému zážitku Ježíšova nezdaru v jeho domácím prostředí. Jsi pozván k Jeremiášovi ve chvíli, kdy si ho Bůh povolává za svého proroka. Dobře si všimni, jak a proč si Bůh volí člověka ke své službě. Koho si to vlastně vybírá? Jakou vyžaduje Hospodin kvalifikaci? Jeremiáš sám přiznává: *Jsem chlapec, neumím mluvit!* Boží prorok si však musí být vědom, že sám ze sebe nemá žádnou přednost ani žádnou zásluhu, která by mu sloužila jako doporučení. Jak by ji také mohl mít, když si ho Bůh vybral ještě mnohem dříve, než byl oním *malým chlapcem*. Vyhlédl si ho dokonce už tehdy, když byl v *mateřském lůně*. Bůh počítá s člověkem ještě dříve, než začalo jeho bytí, a všechno, čím bude, s čím se potká, je předem zakalkulováno do Božího plánu. Očekává od svého služebníka jen jediné: že bude ochoten dát se svému Pánu zcela a bez výhrad k dispozici.

Proč si Bůh povolává proroka? Aby mu *vložil do úst svá slova*. Jako Boží posel má mluvit vše, *co mu přikáže*. Bude vystupovat jako vyslanec Božího slitování: *Já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost.*⁽¹⁾ Hospodin ujišťuje svého služebníka, že ho obdaří charismatem vidění, takže bude moci nahlédnout do tajemství Božích záměrů. Ale současně ho upozorňuje, že nedojde obliby a že *budou proti němu bojovat*⁽²⁾. Bůh povolává a posílá svého proroka především tehdy, když selhali ti, kteří měli povinnost vést jeho lid po správných cestách. Prorokovi připadne nevděčný úkol varovat vůdce i národ před hroící těžkou pohromou, která je přede dveřmi: *Od severu se přivalí zlo na všechny obyvatelky země.*⁽³⁾ Až vystoupí Jeremiáš se slovy, která mu Pán přikázal, nebude se to líbit, a budou mu dokonce vyhrožovat smrtí: *Pojďme, něco si na Jeremiáše vymyslíme. Pojďte, utlučeme ho jazykem, nedáme na žádné jeho slovo.*⁽⁴⁾

Po této tvrdé zkušenosti se vrať do nazaretské synagogy. Ježíš zde poprvé vystoupí před svými rodáky v roli Božího proroka. Jak to zapůsobí na ty, kteří celá léta vidali Ježíše mezi sebou v každodenním všedním životě? Zdálo se, že se od nich nijak neodlišuje. Pak Ježíš odešel, ně-

Poslání proroků

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Prorok není vítaný ve své vlasti.

jakou dobu nebyl mezi nimi, a teď přichází představit sám sebe jako Božího Pomazaného. Předěšla ho dokonce pověst, že umí dělat podivuhodná znamení. Berou tedy jeho slova zatím jako úvod k nějaké senzační podívané. Jestliže konal zázraky v cizích městech, tím spíše se s nimi představí ve své domovině. Proč tedy otálení a nezačne něčím zvláště zajímavým? Rozhlédni se po přítomných a jistě ti neujde, jak se v těchto tvářích a pohledech místo zájmu objevuje rostoucí zklamání. Nespokojenost už dokonce přerostla v hlasité reptání. Nazaretští ztratili ochotu naslouchat *Josefovu synu*.

Nebylo by pro ně lepší, kdyby Ježíše nejdříve přece jen pozorně vyslechli? Přišel ke svým, aby jim nabídl mnohem více než jen podívanou pro uspokojení zvědavosti. Proto více než jeho rodáci je zklamán sám Pán. Je mu líto, že cizinci a pohané budou mít z jeho příchodu větší užitek než jeho krajané. Vyrůstal v jejich středu po desítky let a chtěl by především je obdarovat radostným poselstvím lásky. Ale jeho oprávněné postesknutí nepřispívá k uklidnění, naopak, probouzí nevoli, která vyústí dokonce v násilí. Zaslíbenost a pýcha raději zničí svého dobrodince, než aby uznala potřebu vlastního obrácení.

Ježíše Krista potkává stejný osud, jaký potkával proroky před ním a jaký čeká i ty, kteří přijdou po něm. Proroci nejsou jen postavy starozákonního dávnověku. I dnes můžeš slyšet jejich hlas, který neumlkne, dokud bude trvat Otcovo milosrdenství. Apoštol Pavel mluví v druhém čtení o *darech* právě proto, že jsou to nástroje, jimiž jsou obdarováni proroci.⁽⁵⁾ Zjevení a dary poznání se mezi námi projevují tím naléhavěji, čím více blouďí lid, který už si je příliš jist sám sebou a křičí na svých temných cestách proti Bohu: *Chceme mít volnost, k tobě už nikdy nepůjdeme.*⁽⁶⁾

Pokud charismata nevedou k obrácení, nejsou k ničemu. Uslyšíš-li varovná poselství, ber to jako znamení, že *Bůh tě miluje odvčnou láskou, proto ti trpělivě pro-*

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 1,4–5.17–19

Za (krále) Jošijáha Hospodin mě oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dřív než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, (železný sloup a) bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou,“ praví Hospodin, „abych tě vysvobodil.“

2. čtení – 1 Kor 12,31–13,13

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládl všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všecko, co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Lásku je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když

Dokončení na str. 8

kazuje milosrdenství.⁽⁷⁾ Nesnaž se je překřičet, ale raději vyslechni to, co je podstatné a co Bůh od tebe žádá: *Navrať se, a já se na tebe neosopím, neboť jsem milostivý!*⁽⁸⁾ Nezlob se na proroky a svou horlivost obrať raději proti své špatnosti. Obrat se k Pánu celým srdcem, protože *chce spasit svůj lid, zbytek Izraele.*⁽⁹⁾

Pane, ty jsi má naděje, má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, neboť jsi mě učil od mého mládí.⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jer 9,23; ⁽²⁾ srov. Jer 1,19; ⁽³⁾ Jer 1,14;

⁽⁴⁾ Jer 18,18; ⁽⁵⁾ srov. také 1 Kor 12,28n;

⁽⁶⁾ Jer 2,31; ⁽⁷⁾ srov. Jer 31,3; ⁽⁸⁾ srov. Jer 3,12;

⁽⁹⁾ srov. Jer 31,7; ⁽¹⁰⁾ srov. Ž 71,5.15.17

Pastýřka vede svoje stádo

Když sv. Jan Bosco (1815-1888) vyprávěl papeži Piovi IX. na audienci v roce 1858 o vzniku svého rozkvétajícího díla s mladými v Turíně, papež ho poprosil, aby přesně sepsal všechny výjimečné události, které byly s tím spojeny. Don Bosco tedy poslušně psal svoje Vzpomínky, které začínají prvním z jeho 180 snů, v nichž dostal nadpřirozené poznání skrytých věcí i budoucnosti.

První vizionářský sen z dětství, v němž hrála Panna Maria ústřední roli, zanechal v devítiletém Janovi nezapomenutelný dojem na celý život. V prorocké vizi viděl velký zástup veselých chlapců, kteří se smáli a hráli si. Ty, kteří nadávali a kleli, se on sám snažil umlčet údery a tvrdými slovy.

Tehdy se mu zjevil vznešený muž s rozžářenou tváří a oslnivě bílým oděvem. Chlapce oslovil jménem a přátelsky mu řekl: „Postav se do čela chlapců! Nikoliv údery, ale dobrotou a láskou je získáš za přátele. Začni tedy hned, poučuj je o ošklivosti hříchu a o vzácnosti ctnosti.“ Zmatený Jeník namítal, že on je přece pouhým chudým, nevzdělaným dítětem, a muže se zeptal: „Kdo jste, že si přejete ode mne takové nemožné věci?“ Muž mu odpověděl: „Dám ti učitelku. Pod jejím vedením získáš moudrost. Bez ní je všechna moudrost hloupostí.“ – „Ale kdo

jste vy?“ – „Jsem Synem té, kterou tě tvoje matka učila zdravit třikrát za den.“ V tom okamžiku Jeník uviděl paní majestátného vzezření, v plášti posetém zářivými hvězdami. Vzala ho láskyplně za ruku a nasměrovala jeho pozornost na skupinu chlapců; avšak místo nich tam teď stáli kozli,

psi, kočky, medvědi a jiná zvířata. „Toto je tvoje působiště,“ řekla. „Staň se pokorným, silným a odvážným. Co se teď stane s těmito zvířaty, to ty později uděláš s mými syny.“ Najednou se před očima malého chlapce všechna divoká zvířata proměnila v krotké beránky, kteří okolo zářícího muže a krásné paní poskakovali a radostně bečeli. Nic z toho nepochopil a s pláčem prosil nebeskou paní o vysvětlení. Tehdy mu přátelsky položila ruku na hlavu a řekla: „Ve správném čase všechno pochopíš.“

Tu se se chlapec probudil. Byl ještě stále jako omámený; ruce ho bolely od uštědřených úderů a na tváři cítil bolest ran, které dostal on. Mnohem víc se však zamýšlel nad slovy onoho muže a té paní, takže už nemohl usnout. Když o tom ráno vyprávěl svojí rodině, jeho matka vážně řekla: „Kdoví, možná jednou z tebe bude kněz.“

Když si Jan později jako 16letý gymnazista dělal starosti, že kvůli chudobě bude muset studium ukončit, a tím se vzdá své touhy stát se knězem, opět viděl ve snu Pannu Marii, tentokrát jako pastýřku. Kráčela před velkým stádem a pravila: „Jeniku, celé toto stádo svěřuji do tvé péče.“ – „Ale jak to mám udělat – nakrmit a uhlídat tolik ovcí a beránků?“ ptal se. „Kde pro ně najdu potřebnou pastvu, kam je mám zavést?“ – „Neboj se! Budu stát při tobě,“ uklidnila ho Panna Maria a své slovo také dodržela. Zázračným způsobem provázela Dona Boska v jeho velkém díle při záchraně ohrožené mládeže.

Všechno se začalo jedním Zdrávas, Maria

Nepochybně to byla nebeská Pastýřka, která mu na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie (8. prosince 1841) přivedla prvního svěřence. Když se v sakristii františkánského kostela v Turíně Don Bosco jako 26letý novokněz připravoval

*Kostel Panny Marie, Pomocnice
křesťanů v Turíně*

na mši svatou, z ničeho nic měl před sebou neznámého chlapce. Ten však neuměl ministrovat, a proto ho nahněvaný kostelník hnal ven z kostela. „Proč bijete toho chlapce?“ zeptal se Don Bosco. „Je to můj přítel!“ – „Tento tulák je váš přítel?“ – „Ano, zavolejte ho zpět, musím si s ním pohovořit.“ A tak zůstal vystrašený hoch na mši svaté. Z rozhovoru se potom Don Bosco dozvěděl, že tento 16letý chlapec je sirotek, jmenuje se Bartolomeo Garelli a pochází z města Asti. Byl zednickým učněm, avšak neuměl číst ani psát a neuměl se ani modlit. „Umiš zpívat?“ zeptal se ho mladý kněz. „Ne!“ – „Umiš pískat?“ a tehdy přeběhl chlapcovou tváří úsměv a Don Bosco věděl, že si získal jeho důvěru. Bartolomeo nebyl u prvního svatého přijímání a neznal ani katechismus. „Přišel bys, kdybych ti jej vysvětlil?“ – „Ano, velmi rád!“ – „Dnes večer?“ – „Ano!“ – „Anebo i teď?“ – „S potěšením!“ Dříve než Don Bosco začal tuto neobyčejnou katechezi, klekl si a vroucně se pomodlil jednou Zdrávas, Maria. Prosil Pannu Marii o pomoc, aby mu vyprosila milost zachránit duši tohoto ubohého chlapce.

O 45 let později, dva roky před svojí smrtí a při pohledu na všechno dobré, co se svými duchovními syny vykonal, řekl tento jistě nejúspěšnější vychovatel své doby: „Všechno je dílem Panny Marie. Všechno vyšlo z toho jediného Zdrávas, Maria, který jsem se vroucně a s čistým úmyslem pomodlil s jedním chlapcem.“ ▶

► Rozvíjející se průmyslové město Turín lákalo masy lidí, ale jen málokdo zde našel svoje štěstí. Polem působnosti Dona Boska byly osiřelé a zanedbané děti, které se bez cíle potulovaly ulicemi; vykořisťování učni a nezaměstnaní výrostci, zanedbaní chlapci, kteří žebřili na ulicích ve městě, kradli anebo si krátili čas krvavými bitkami mezi bandami. Kromě toho zde byly i houfy chlapců od 12 do 18 let, kteří byli ve věznicích. Není divu, že Boskova veselost a pověstná všestrannost mnohé mladé přitahovala; jejich počet rostl z neděle na neděli. Když už práci se stovkami mladých nemohl vykonávat sám, Panna Maria ho podnítila k tomu, aby si vychovatele a také kněze sám zformoval ze svých duchovních synů. A tak se pod vedením 44letého Dona Boska 18. prosince 1859 zrodila kongregace salesiánů. Měla 17 členů, mezi nimi byli rovněž dva kněží.

„Panna Maria si sama postavila dům“

K salesiánům se přidávali mladí muži ze všech stran a ze všech společenských vrstev. Duchovním centrem této salesiánské rodiny se brzy měl stát známý mariánský kostel, o kterém Donu Boskovi říkala Panna Maria v jednom snu z roku 1844; tenkrát mu ukázala pole, na kterém měl kostel stát: „Přeji si, aby se na tomto místě, na této půdě, která je prosáknuta krví slavných turínských mučedníků, svatých mužů Solutora, Adventora a Octavia, uctíval Bůh výjimečným způsobem.“ Don Bosco tam ve snu viděl nádherný kostel s nápisem „Zde je můj dům, odtud se bude šířit moje úcta“.

Během výstavby Don Bosco často opakoval: „Panna Maria si přeje, abychom na její počest postavili kostel a abychom ji uctívali jako »Pannu Marii, Pomocnici křesťanů«. Doba je smutná. Skutečně potřebujeme pomoc Panny Marie, abychom si zachovali a ubránili svatou katolickou víru. Tento kostel se stane mateřským kostelem naší kongregace a rovněž centrem, z kterého budou vycházet všechna ostatní díla ve prospěch ubohé mládeže, která je ponechána sama sobě.“

Historie vzniku kostela patří k nejpozoruhodnějším událostem v životě Dona Boska. Panna Maria musela pomáhat svému synovi, aby uskutečnil to, co si ona sa-

Hlavní oltář kostela Panny Marie, Pomocnice křesťanů v Turíně

ma přála. Při první splátce, když měl jen několik mincí, staviteli s úsměvem řekl: „Buďte bez starostí, Panna Maria se postará o peníze, které jsou na stavbu potřebné. Já jsem pouze jejím pokladníkem.“

A když se měla vyplácet dělníkům první mzda, vzpomněl si Don Bosco na jistou nemocnou zámožnou dámu. Navštívil ji a poradil jí, aby se pomodlila nově k Pomocnici křesťanů. Na závěr dodal: „Pokud by se váš stav zlepšil a vy to uznáte za vhodné, můžete přispět na stavbu kostela Pomocnice křesťanů, který stavíme na předměstí Valdocco.“ Zpráva o tomto prvním zázračném uzdravení se rychle rozšířila a všude vzbudila důvěru k Panně Marii, Pomocnici křesťanů.

Mnozí přicházeli se svými potřebami k Donu Boskovi, který vyzýval Pomocnici křesťanů a zprostředkovával její požehnání, vyprošoval její pomoc při obdivuhodných uzdraveních a jiných zázracích. V Janově, Florencii, Miláně, Římě a Neapoli, jakož i ve Vídni, Paříži a v Londýně, všude tam se utíkali k Pomocnici křesťanů a jako projev díky za mnohá uzdravení přicházely do Turína velkodušné příspěvky.

Stavba kostela trvala pouhé čtyři roky, a když jej v roce 1868 slavnostně posvětili, Don Bosco byl šťastný: „Pán a jeho Matka si chtěli posloužit ubohým knězem k uskutečnění tohoto díla. Panna Maria si sama postavila dům. Každý kámen, každý předmět v kostele jsou důkazem Mariiny milosti.“

Průvodkyně na celosvětových misích

Don Bosco měl velké misionářské přání – přinést světlo evangelia do těch zemí, kam ještě žádný misionář nevkročil. A třebaže neustále přicházely naléhavé prosby z Afriky, Asie a Ameriky, Don Bosco s vysláním prvních salesiánů váhal; až do roku 1874, kdy jasně pochopil, že indiáni, které mu před dvěma roky Panna Maria v jeho prvním misionářském snu ukázala, jsou původní obyvatelé Patagonie.

Patagonie a Ohňová země patří k nejjižnějším částem Jižní Ameriky. Don Bosco ve svém snu z roku 1872 viděl nádhernou, širokou travnatou step ohraničenou pohorím And. Viděl, jak na těchto stepích lovíli neznámí, snědě opálení lidé vysokého vzrůstu s dlouhými, nepoddajnými vlasy. O Indiánech žijících v pampách Don Bosco do té doby vůbec nevěděl. „Z dálky se k nim blížila skupinka misionářů, kteří se s radostí dívali kolem sebe. Před nimi krácel zástup mladých. Když jsem se podíval lépe, poznal jsem v těchto kněžích ▶

Tehuelchové, původní obyvatelé Patagonie, z doby prvních salesiánských misionářů

Kardinál Sarah ostře odsoudil profanaci kostela ve Fontainebleau

► naše salesiány... Jejich příchod vyvolal mezi domorodci radost. Odložili zbraně, misionáře s úctou přijali a pozorně poslouchali, co jim říkali... Zatímco se misionáři modlili růžencem, indiáni se seběhli ze všech stran... a spolu s námi se modlili... Nakonec svoje zbraně složili k nohám misionářů a klekli si. Když jeden salesián začal zpívat známou mariánskou píseň, indiáni se ke zpěvu přidali s takovou intenzitou, až jsem se lekl a probudil se.“

A tak se 11. listopadu 1875 konalo v turínském kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů rozloučení s prvními salesiánskými misionáři, kteří odcházeli do Jižní Ameriky. Don Bosco šťastně předpověděl: „Nyní se začínají uskutečňovat slova: »Odtud se bude šířit moje úcta.«“

Od té doby se každý rok ve svatyni Pomocnice křesťanů opakovala slavnost vyslání nových misionářů do světa. Dnes vedle jezuitů a františkánů patří salesiáni ke třem největším mužským řeholím římskokatolické církve a působí po celém světě. Navzdory úspěchům a rozkvětu nelze zapomínat na to, co měl Don Bosco neustále na paměti a co dosvědčil i na konci svého života: „Nikdy jsme nečinili jediný krok, který by nám předtím nebyla ukázala Panna Maria. Všechno v mém životě uskutečnila Panna Maria.“

Z *Vítězstvo Srdce* 99/2014
přeložil -dd-

„Církev je ve světě znamením odporu! Čím více hlásá Toho, který je Cesta, Pravda a Život“ (Jan 4,6), tím více překáží a tím silněji je odmítána,“ čteme v listu prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti po brutální profanaci a podpálení památného kostela ve Fontainebleau u Paříže. Ve Francii je v poslední době profanace křesťanských míst kultu na denním pořádku. Statisticky jsou na policii hlášeny každý den dva případy těchto trestných činů.

Kardinál Robert Sarah odsuzuje profanaci ve Fontainebleau velmi ostře. Jde totiž o místo, které dobře zná. V minulém roce v této farnosti pobýval. Jak říká, faktickým cílem útoku na kostelní stavbu byl Bůh, církev a místní společenství. Vybízí zejména k modlitbám za pachatele profanace Nejsvětější svátosti. „Kéž v jejich duších ďábelská nenávist ustoupí bázni Boží... Zprofanována jsou ve skutečnosti jejich srdce, v nichž se zabydlel satan,“ píše kardinál.

Vatikánský kardinál rovněž připomíná, že útočníci víkend předtím nejen zprofanovali a spálili kostel, ale porazili také kříž u cesty v blízkém lese. „Křesťanská společenství a kostely ne-

ustále připomínají světu to, co nechce slyšet: že jsme byli spaseni skrze kříž. Kříž zjevuje nekonečnou Boží lásku a nesmírnou lidskou nouzi zároveň. Což se můžeme divit, že znamení kříže vzbuzuje tak velkou nenávist, že byl zprofanován i kříž u cesty?“ čteme ve vatikánském poselství.

Kardinál Sarah připomíná také pronásledování křesťanů, k němuž dnes ve světě dochází za naprostého mlčení médií a lhostejnosti vlád. Křesťanům ve Francii připomíná, že nedosvědčili nenávist ke Kristu na svém těle, utrpěl pouze jejich kostel. Vatikánský kardinál je však vybízí, aby na křivdy reagovali jako mučedníci: vydali svědectví Bohu tím, že nebudou hledat pomstu, nýbrž odpuštění a smíření.

Podle www.radiovaticana.cz,
13. 1. 2016

Boží jméno je milosrdenství - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

si nechá zavolat také staršího syna, který je rozhořčen a nechce oslavovat, přebýval sice stále doma, ale žil spíše jako služebník než jako syn. Přece se však otec sklání i k němu, vybízí ho, aby vstoupil, snaží se otevřít jeho srdce lásce, aby nebyl nikdo vyloučen ze slavnosti milosrdenství. Ano, milosrdenství je slavnost.

O tomto milosrdném Bohu je také řečeno, že je „*shovívavý*“, doslova „*dlouhého rozsahu*“, tedy „*širokého rozsahu co do velkodušnosti a schopnosti strpení*“. Bůh dovede čekat, jeho čas není časem netrpělivých lidí; je jako moudrý rolník, který umí čekat a nechává dobré setbě čas k růstu, navzdory koukolu (srov. Mt 13,24–30).

A nakonec se Pán prohlašuje „*velmi laskavým a věrným*“. Jak krásná je tato definice Boha! Tady je všechno. Bůh je totiž

veliký a mocný, ale tato velikost a moc se vyjadřují láskou k nám, kteří jsme tak nepatrní a tolik neschopní. Slovo „*láska*“, které je tady použito, poukazuje na *cit, milost a dobrotu*. Není to láska z televizního seriálu... Je to láska, která činí první krok a která nezávisí na lidských zásluhách, nýbrž na nezměrné nezištnosti. Je to božská pečlivost, kterou nic nemůže zastavit, ani hřích, protože dovede jít za hřích, přemoci zlo a odpustit.

„*Věrnost*“ bez hranic je posledním slovem zjevení Boha Mojžíšovi. Věrnost Boha se nikdy nevytrácí, protože Pán je Strážce, který – jak praví 121. žalm – nespí, ale nepřetržitě nad námi bdí, aby nás vedl k životu:

„Nedopustí, aby se tvá noha zvrtila,“ říká tento žalm, „nebude dřímat tvůj stráž-

ce. Ano, nebude dřímat a spát Izraelův strážce. [...] Hospodin tě bude střežit ode všeho zlého, střežit bude tvou duši. Hospodin bude střežit tvůj odchod i příchod nyní i na věky.“ (Ž 121,3–4.7–8)

A tento milosrdný Bůh je věrný ve svém milosrdenství. Pavel říká pěkně: Pokud nejsi Bohu věrný, On věrným zůstává, protože nemůže zapřít sám sebe (srov. 2 Tim 2,13). A proto je Bůh naprosto a vždycky věrohodný. Trvale a spolehlivě přítomný. V tom je jistota naší víry. V tomto Svatém roce milosrdenství se proto svěřme zcela Jemu a zakoušejme radost z toho, že jsme milováni „*Bohem milosrdným a milostivým, shovívavým, velmi laskavým a věrným*“.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Dvojí pramen světla

Myšlenky ke svátku Uvedení Páně do chrámu (2. února)

Studené, bezduché kostelní prostory...

Který věřící katolík by neznal ten zvláštní pocit, jenž se ho zmocní, když vstoupí do protestantského kostela? Také tehdy, když je to starobylý, dříve katolický dům Boží, nemůže se zbavit dojmu, že tu něco chybí, a to něco rozhodujícího. Copak to je?

Odpověď je nasnadě: Tento kostel nemá oltář, a i když tam z doby před reformací zůstal, protože to požaduje památkový úřad, nepoužívá se už jako obětní místo. Především ale v takovém kostele nenajdeme svatostánek. I kdyby tam takový katolický relikv zůstal, pak je určitě bez obsahu, pro který byl původně myšlen a postaven, totiž bez Svátosti přítomnosti Ježíše Krista. Je to tedy eucharistická přítomnost Božího Syna, co nám chybí. Bez ní nám připadá prostor jako bezduchý.

Kupodivu nepocituje tento nedostatek katolicky citící člověk při návštěvě ortodoxního chrámu – nebo ne stejným způsobem –, i když v něm také není svatostánek, kde by byla uchovávána a uctívána Nejsvětější svátost mimo svatou liturgii. Na druhé straně se také může dostavit pocit prázdna a cizoty při vstupu do moderních nebo silně zmodernizovaných katolických kostelů, a to navzdory věčnému světlu, které ukazuje na přítomnost Pána ve svatostánku.

Tak důležité je tedy *tabernaculum Dei*, stánek Boží v našich kostelech; ale je ještě něco jiného, čehož nepřítomnost dává zvláštní pocit chladu a pochmurnosti. I když je Ježíš, světlo světa (Jan 8,12), přítomen, má člověk dojem, že jeho paprsky se nemohou doopravdy rozvinout, jako by světlo bylo postaveno pod kbelík (srov. Mt 5,15). Co nám tady tedy chybí?

Příchod božského světla do chrámu

Malý pohled na církevní rok nám ukazuje, že se nám představuje příchod Božího světla především při třech příležitostech: v rorátních mších v adventu, při slavení velikonoční Svaté noci a – mezi těmito oběma – o svátku Představení Pána v chrámu (Hromnice).

Rorátní mše, které, ozářeny teplým světlem svíček, se obětují ke cti panenské Matky Boží, jsou zaměřeny k toužebnému očekávání světla, které má přijít o Vánocích, aby ozářilo nejenom Betlém, ale také naše srdce.

Ve velikonoční noci jde o očekávání vykoupení, které se bohatě vyjadřuje v liturgii. Vždyť ve smrti Bohočlověka bylo zdánlivě zhasnuto světlo světa, nastala vláda noci. Ale při Zmrtvýchvstání má být jasné, kdo je ten, který zvítězí a triumfuje nad smrtí: On, který sestoupil do temnoty smrti, aby nám všem, kteří ještě sedíme ve stínu smrti (Lk 1,79), přinesl světlo spásy.

O svátku *Představení Pána v chrámu* (nebo také Uvedení Páně do chrámu – pozn. red.), který je vložen mezi vánoční a velikonoční příchod spásy, jde o vstup světla do svatyně Boží mezi lidi, do chrámu. O tom, že je Ježíš sám světlem, přináší svědectví stařec Simeon ve svém krásném zvolání, v onom „Nunc dimittis“ kompletaře denní modlitby církve:

„Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ (Lk 2,29–32)

Příchod „zářícího světla z výsosti“ (srov. Lk 1,78) ve starozákonním chrámu odkazuje zřetelně do budoucnosti a představuje už vstup do svatyně církve, kterou založí Ježíš. To vychází jasně z některých charakteristických podrobností:

- U obou postav v chrámu, Simeona a Anny, jde o letité lidi, kteří stojí na konci svého života a tím ukazují, že uvolní místo novému životu, Dítěti v náručí panenské Matky.

- Slova starce Simeona, který mluví o „světle k osvětlení pohanům“, zvěstují vyplnění starozákonních proctví o budoucí vládě pravého Boha nad pohanskými národy, tedy příběh, který se stane o desítky let později působením svatého Pavla, a v podstatě je to dílo církve.

- Náznakem toho, že při zobrazení Jezulátka jde už o církve, je také pří-

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů.

ÚMYSLY NA ÚNOR 2016

Všeobecný: Abychom pečovali o stvořený svět, který jsme dostali jako nezasloužený dar, a rozvíjeli jej a ochraňovali pro budoucí pokolení.

Evangelizační: Aby přibývaly příležitosti pro dialog a setkávání mezi křesťanskou vírou a asijskými národy.

Národní: Ať nemocné, seniory a trpící přijímáme v našich farnostech a společenstvích s úctou a láskou a umíme jim citlivě dát najevo svou vděčnost za jejich modlitby, oběti a životní moudrost.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

tomnost a postavení Marie v tomto dění. Ona přesahuje starý lid Boží a jeho chrám do úplně jiných rozměrů a představuje už zcela nový lid a svatyni Boží, ztělesňuje tím současně, že je prvním místem odpočinku pro Pána na zemi, kterého objímá ve svém klíně a teď ho přináší k lidem.

- Kromě toho víme, že chrám v Jeruzalémě už nebude dlouho existovat, jenom sotva 70 let, bude Římany úplně zničen. Na jeho místo nastoupí svatyně Těla Kristova. Ta svatyně, která byla v pašijích zbourána, ale po třech dnech moci Boží znovu zázračně utvořena (Jan 2,19) a o Letnicích Duchem Svatým posvěcena. Tento nový a věčný chrám má být navždy tím místem, na kterém máme uctívat Otce v duchu a pravdě (Jan 4,24). Město na hoře, jehož světlo nezůstane ve skrytu (Mt 5,14), nýbrž ozáří celý svět. ►

► Tak se ve svém popisování Ježíš nestěhuje jenom do jednoho chrámu, který je navíc určen k zániku. Spíše naznačuje v tomto tajemném příběhu už svůj vstup do svaté církve a do jednotlivých budov kostelů. V nich bude bydlet ve Nejsvětější svátosti a osvěcovat srdce věřících svým jasným a teplým světlem.

Příchod světla v Marii, skrze Marii a s Marií

K tajemství svátku 2. února – jak se obvykle říká, Hromnice (místo Uvedení Páně) – patří také to, že Boží Syn nevchází sám do chrámu, ale že jako malé dítě je nesen svojí Matkou. Tady se podobá velikonoční svíci, kterou vnaší jáhen o velikonoční noci do kostela s trojím zvoláním „Lumen Christi!“ (Světlo Kristovo!), aby ji pak postavil na vysoký svícen, odkud svojí září naplní celý prostor chrámu. Maria jako „jáhenka“ a zároveň jako nádherný svícen – jaká symbolika! Na rukou své Matky nemůže být ukrytý On, světlo světa, odtud září všem, kdo jsou v domě (Mt 5,15) – tenkrát v chrámu a dnes v našich kostelech.

Prvním člověkem, který v chrámu zachytil světlo, byl Simeon. V okamžiku, kdy spatřil Děťátko v náruči panenské Matky, otevřely se mu oči – nejdříve oči srdce (Ef 1,18), potom jeho oči v obličeji. Dospěl k poznání Mesiáše a zazpíval svoje prorocké kantikum. Je to náhoda, že se stařec ihned potom obrátil k Marii, aby jí mluvil o Dítěti a jí samotné prorokoval probodění mečem „aby vyšlo na-

Stařec Simeon

jevo smýšlení mnoha srdcí“ (Lk 2,35)? Protože je svatá Panna svícnem pro božské světlo na zemi, byla pro to stvořena a zcela s Ním spojená, musela smrtelná nenávisť, která platila jejímu Synu, zasáhnout také ji a bolestně ji probodnout.

Dvojitý zdroj světla

Maria nese Ježíše do svatyně a ve svatyni. Tak tomu bylo tenkrát, tak to od té doby zůstalo. Už jedno z nejstarších nám známých vyobrazení v římských katakombách sv. Priscily ukazuje Matku s Dítětem v náruči. Prototyp naší víry! Světlo Vykupitelovo svítí od té doby až do našich časů, a to každé zvlášť, třeba na obrazech Vládce světa, Učitele, Divotvůrce, Dobrého pastýře a především Ukřižovaného. Ale přece to nejteplejší a nejlíbeznější, srdce nejvíce dojmající světlo vychází bezpochyby z obrazu svaté Matky

s Plodem jejího života. Ona je Monstrancí, která ukazuje Slovo, jež se stalo tělem, a která nám přitom ukazuje přehlasné, straující záření jeho božství pro nás snesitelné, přímo milým a něžným způsobem.

Není v tom odpověď na otázku, proč se cítíme nesví, když v nějakém domě Božím je neuctivý obraz Mariin, nebo když ono zobrazení je dohnáno do takového chladu a abstrakce, že tam už není poznatelná dobrotivá přítomnost Matky Páně a naší milé Matky? A proč se cítíme v ortodoxních chrámech jako doma, i když tam chybí svatostánek?

Kde je Ježíš, tam je také Maria. Od jejího vyvolení za Matku Boží a od Duchem způsobeného početí Krista v jejím panenském lůně patří oba neoddelitelně k sobě tak, že tady – stejně jako o manželství – platí: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“ (Mt 19,6) Protože přišla do chrámu se svým Synem, musí být oba spolu také v našich kostelech. Ovšemže existují platná zobrazení Ježíšova také bez jeho Matky, tak jako můžeme uctívat ta mariánská zobrazení, které ji ukazují bez jejího Dítěte (třeba z Lurd nebo Fatimy). Přesto vnitřní vztah mezi oběma zůstává rozhodující. Světlo světa má stát na svícnu, který On sám sobě vyvolil, aby zaplašil naši tmu.

Je šťastný, kdo se v některém krásném kostele setká s těmito oběma zdroji světla a v jejich teplé záři může pookrát!

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 2/2015 přeložil -mp-*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

lidé žijí podle pravdy. Láska vše omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kus je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mne stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vi-

díme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak (Bůh) poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Evangelium - Lk 4,21-30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl:

„Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očistěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystaveno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Moje vzpomínky na P. Josefa Bastina

Když jsem konvertovala ke katolické církvi, uslyšela jsem poprvé o francouzské mystičce, stigmatizované Martě Robinové. Některé životní příběhy a oběti velké svěřice mi byly známy, ale takový život, jaký vedla Marta, bylo těžké následovat a budil velké obavy. Jednou večer před usnutím jsem dlouho přemýšlela o tom, kdo vlastně Bůh je, když může požadovat po člověku něco takového. Být pokřivená, zchromlá, žít po dlouhý čas ve tmavé místnosti, mnoho let ve slepotě, bez vitality a beze spánku. To všechno opravdu vzbuzovalo strach.

Ráno jsem se probudila se slovy: „Existuje mnoho tajemství mezi Bohem a jeho svatými!“ Tato věta mě utěšila a povzbudila, když jsem ji slyšela od této zvláštní ženy, která patří mezi ty, u nichž byl započat proces blahorečení.

Duchovní otec

Později jsem poznala jednoho kněze, který byl osobně velmi svázan s Martou Robinovou a patřil k jejímu společenství: faráře Josefa Bastina.

P. Bastin byl sám úplně ochrnutý a seděl v pojízdném křesle. Uměl podivuhodně vyprávět, byl omilostněným zpovědníkem a velmi radostným člověkem.

Tenkrát jsem stále znova četla v duchovních spisech, že my lidé jsme před Bohem pouhé „nic“. Když jsem potkala P. Bastina a řekla mu, že mi připadá zatěžko být tímto „nic“, dal mi podivuhodnou odpověď. „Ano, jsme před Bohem »nic«, ale zlaté nic, nade vše milované nic.“ S touto myšlenkou bych mohla žít. Všechno toto se stalo už před 30 lety. Když P. Bastin mluvil o svých zážitcích s Martou Robinovou, dalo se něco tušit o Božím úmyslu s touto prostou ženou, která svojí obětí života patří k velkým světcům minulého století, o jejím nepředstavitelném smírném utrpení, ale také o mnoha mystických milostech a nadpřirozených zkušenostech. P. Bastin sepsal všechno, co s ní prožil, a bylo to potvrzeno a posláno do Říma k procesu blahorečení. Na staré magnetofonové kazetě jsem našla podivuhodnou zprávu o jeho přátelství s Martou Robinovou, kterou si

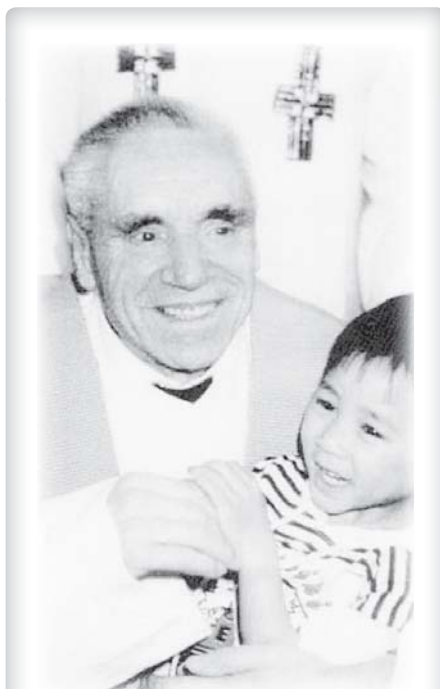
budete moci přečíst na následující straně. Je to něco zvláštního a ojedinělého.

To, co tento kněz vypovídá o povaze Marty Robinové, se také týká jeho samotného. Nikdo, kdo u něho byl, od ně-

„Kéž byste shořeli v ohni Boží lásky a z popela ať se stane láska.“

P. Josef Bastin

ho neodešel nepotěšen. Byl to skutečný duchovní otec. Později, kdy jsem já sama musela protrpět velké bezpráví, šla jsem k němu plná zoufalství a vnitřní nouze. Ni-

„Otče, Tvoje láska je bez hranic a dává Ti, abys mimo čas a bez ustání byl Otcem. Dáváš se nám, abychom měli účast na Tvé plnosti a aby se toto jediné otcovství také na nás uskutečnilo. Otče, ty všechny, které jsi stvořil, vezmi do své ruky, protože my všichni jsme děti Tvé otcovské lásky. Ved' je ke své otcovské lásce a dej, abych se stal nástrojem Tvé otcovské lásky pro další pokolení. Amen.“

P. Josef Bastin

kdy nezapomenu, jak mi tenkrát P. Bastin řekl: „Jsou jenom dvě možnosti, buď to se zblázníš, nebo se staneš svatou!“ Pomohl mi jít po dobré cestě a z mých slz se stal jásot. Tento kněz mi tenkrát mnoha dobrými slovy a modlitbami zachránil život milosti.

Bůh je láska

Vzpomínám si na jednoho mladého muže, který byl velmi zaměřen proti církvi a křesťanství a zabýval se kultu a mystickými obřady indiánů. Když se vrátil po dlouhém rozhovoru od P. Bastina, řekl: „Teď to vím, tento kněz mi ukázal, že Bůh je láska.“

Že je Bůh láska, to ukázal P. Bastin mnoha lidem, kteří k němu přišli ze všech vrstev společnosti. Všem řekl, že v životě záleží jenom na tom, tuto lásku hledat a jí sloužit. Poslední léta svého života strávil v jednom pečovatelském domě, v té době započal také v Římě proces blahorečení Marty Robinové. Jistě trpěl, ale o tom jsem se nikdy nedověděla. Jenom jednou řekl žertem, že nemůže dobře spát: „Ale to nic není, obrátím se na bok a řeknu: »Pojď, milý Bože, polož se ke mně, budeme si spolu vyprávět.«“ Když jsme byli u něho naposled, dal nám na rozloučenou velmi zvláštní požehnaní: „Kéž byste shořeli v ohni Boží lásky a z popela ať se stane láska.“

P. Bastin opustil tuto zemi 23. července 1993 ve věku 76 let v malém belgickém poutním místě Moresnet-Chapelle, kde dlouho žil a působil. Stále znovu nás povzbuzoval, „abychom se stali svatými bez obětní pokladničky a bez svíčky“.

Proces blahorečení Marty Robinové byl zahájen v roce 1986. Dne 7. listopadu 2014 následovalo stanovení heroického stupně ctností. Tím bylo dosaženo důležité etapy na cestě k blahorečení.

P. Bastin je na věčnosti u Boha, spojen s mnoha svatými bez pokladničky a svíčky, neznámý svatý, na kterého si vzpomenu jenom ti, kteří ho osobně znali. Svatý, jehož světlo se zapálilo od Marty Robinové, která jednou řekla: „Kéž by se tato zem stala jedním krbem Božské lásky!“

Z Leben 178 přeložil -mp-

Život Marty Robinové obětovaný za nás

Vypráví P. Josef Bastin

Zde je malá selská usedlost ve Francii, na vyvýšené rovině nad Châteauneuf-de-Galaure, to je 100 km jižně od Lyonu a východně od údolí Rhôny. Tady se narodila 13. března 1902 Marta Robinová jako nejmladší dítě manželů Robin-Chaussonových. Byli to veselí, poctiví lidé, ale protiklerikálně zaměřeni, jak tomu bylo tenkrát v této krajině zvykem.

Marta byla ve škole duševně cílá a plná zájmu o náboženské věci. Ve 14 letech opustila školu a musela doma v průběhu válečných let tvrdě pracovat, i když nepatřila k nejsilnějším. Brzy po uzavření příměří se u ní začalo projevovat těžké ochrnutí, na něž nezabírala žádná léčba. V průběhu této nemoci se probojovala k rozhodnutí přenechat všechno Bohu. Dne 15. října 1925 pak přijala plné zasvěcení lásce a vůli Boží skrze Marii. To je jeden z důležitých bodů v jejím životě. Bůh jí dal účasť na útrpné oběti svého Syna, aby ji prožívala každý týden od čtvrtka až do pondělního rána, a to až do konce svého života. Z lásky, tedy ne z nějakého donucení, protože se jí pokaždé ptal: Chceš zase společně se mnou milovat?

Ohniště světla, Boží a bliženské lásky

V těchto hodinách dochází k nejvroucnějšímu rozhovoru s Ježíšem a jeho milou Matkou Marií. Tady dostává Marta Robinová velký příkaz k dílu její božské lásky, k založení společenství „Foyers de Lumière, de Charité et d'Amour“. „Foyer“ znamená ve francouzštině „ krb“, v němž hoří oheň. Toto společenství se má stát krbem světla, z něhož se bude do světa vylévat Boží světlo a prozáří svět, zvěstováním jeho lásky, jeho slova, učení církve a v „charité“, v prožívané lásce k bližnímu. V těchto slovech je obsažen už celý smysl tohoto založení.

Ted' stojí Marta Robinová sama s tímto příkazem, který protřpěla a promodlila, až jednoho dne předala tento úkol knězi. Bylo to 10. února 1936, kdy přišel P. Finet, kněz z Lyonu, k Martě Robinové s obrazem Matky Boží bez nějaké-

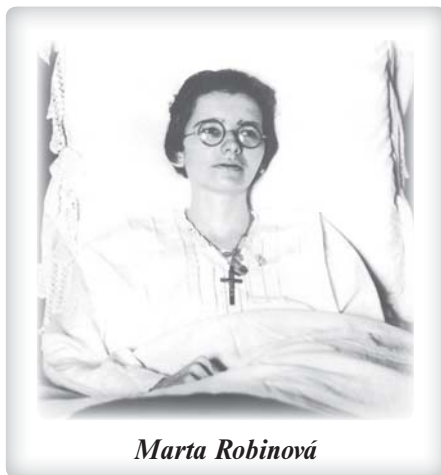
ho zvláštního úmyslu. V té vesnici měla být založena škola, a tak věnovala jedna zbožná dáma z Lyonu obraz Matky Boží. Kněz přišel s tímto obrazem za farářem té vesnice a uslyšel, jak říká: „Nechtěl byste tím obrazem potěšit jednu dobrou duši?“ Tu řekl P. Finet: „Znám mnoho dobrých duší, ale vaši dobrou duši bych mohl ještě také poznat.“

Selská usedlost na vyvýšené rovině nad Châteauneuf-de-Galaure, kde se 13. března 1902 narodila Marta Robinová

Nic netuše přišel s tímto obrazem Matky Boží k Martě Robinové, která tenkrát už dlouho prožívala svoje utrpení. Později řekl o této návštěvě: „Chtěl jsem přinést Marii k Martě, ale Maria přinesla k Martě mne.“ Nyní mu Marta položila tuto otázku: „Jste připraven splnit Boží úkol?“ A vysvětlila krátce, co ony společnosti znamenají a jaký úkol mají. On ovšem nebyl ihned připraven, když otázku dostal.

„Jste připraven přijmout Boží vůli?“
– „Ano, jestli s tím bude souhlasit také

Marta Robinová

můj biskup v Lyonu, pak mi nezbude nic jiného, než s tím také souhlasit.“ Jeho arcibiskup souhlasil hned, protože znal Martu Robinovou, a řekl: „Jestliže to pochází od Marty Robinové, pak nemůžete říci »ne«!“ Tak začal P. Finet, jakmile to bylo možné, dávat exercicie. Marta řekla: „Začnete s »retraite«, časem v ústraní, pěti dny mlčení.“ – „Kde?“ – „Ve škole.“ – „A kdo to připraví?“ – „Někdo se už najde.“ – „Kdo pro to udělá propagaci?“ – „To udělá Maria!“

Tak se konaly první dny v ústraní s 33 účastníky. Zcela prostě byly ve škole v jedné místnosti přednášky, v jiné místnosti se připravovalo jídlo. V prvním roce mohli všichni přenocovat u obyvatel vesnice. Jednou z podmínek Marty bylo mlčení. Pět dnů mlčení, protože jenom tak může Bůh přijít k člověku.

Já jsem modlitba!

Její mystický život začal mezi 22. a 25. rokem. Kvůli ochrnutí bylo pro Martu Robinovou nemožné přijímat potravu, tak žila více než 50 let bez výživy. Nemohla jíst, nemohla pít, nemohla se už pohybovat. Od druhé světové války byla dokonce úplně slepá. Přesto ale měla tak jasný rozum, že všechno chápala. To všechno přicházelo z jejího hlubokého spojení s Bohem. Už ani chvíli nespala, stále bděla jenom na modlitbách. Sama o sobě neříkala: „Já se modlím!“, nýbrž: „Já jsem modlitba!“

Žila zcela ze spojení s Ježíšem a starala se o ni jeho Matka

Marta měla každý den zjevení Matky Boží. Skutečně nebyla lidmi ošetřována. Když jsme se později ptali P. Fineta: „Kdo tedy pečuje o Martu Robinovou?“, odpověděl: „Přece Maria!“

Lidé se často ptají, proč Marta přijímala svaté přijímání jenom ve čtvrtky a ne častěji. Ale dnes tomu rozumíme, protože po přijímání upadala ihned do extáze, pak s ní nebylo možné mluvit. Celé následující dny pak následovaly pašije a nemohli jsme s Martou navázat spojení, neboť kdyby přijímala každý den, by-

► la by v extázi stále. Ona sama řekla, že to má být jenom ve čtvrtek, jenom v tomto jednom dni.

Žila zcela v nazírání, bděla stále jenom v modlitbě, zvláště když ve čtvrtek začalo její utrpení; měla od pondělí stovky, ba tisíce návštěv. Všichni k ní přicházeli, aby si vyprosili radu, aby našli duchovní odvahy a sílu. Žila v neustálé modlitbě a lidé pozorovali, že všechno, co řekla, vyplynulo z modlitby. Na rozloučenou říkala: „Klidně běžte, budu se za vás modlit!“ Pak si byli lidé vědomi, že jsou doprovázeni a nesení její modlitbou.

Po svatém přijímání ve čtvrtek se Pán ptal: „Chceš i nadále zahrnovat do této lásky celé lidstvo, jak jsem je zahrnul já?“ Neřekl tedy: „Chceš se mnou trpět nebo snášet bolesti se mnou?“ On se ptal: „Chceš se mnou milovat?“ To byla ta oběť lásky, kterou od ní Pán dobrovolně žádal. Říkala: „Někdy jsem měla pokušení říci: dnes ne.“ Tu si vždy pomyslela na to, že se lidé za ni modlí a to jí také pomáhalo, aby měla odvahy jít dál. Potom vstoupila do svého utrpení. Při utrpení u ní nesměl nikdo být. Chtěla být sama.

Jenom tu a tam při zvláštní příležitosti byla nějaká výjimka. Když jsem složil svůj slib, svoji „angažovanost“ pro „Foyers de Charité“, směl jsem poprvé společně s ní prožívat pátek. Tak jsem byl uveden tenkrát Martou do její nejtěžší hodiny utrpení. Viděl jsem, jak krev tekla z jejího obličejce, sténala jako umírající v nejtěžším utrpení. A musím čestně potvrdit, že kdo by nevzbudil lítost nad svými vlastními hříchy a nad tím, čím jsme se my lidé všim provinili, byl by v tomto okamžiku opravdu bezcitný. Její utrpení šlo tak daleko, že bývala vždycky v pátek okolo páté hodiny, musím to tak říci, fyzicky mrtvá.

Nové letnice lásky

Společenství „Foyers de Charité“ nevězelo z nějakého hnutí, nýbrž z jedné jediné osoby, z Marty Robinové, z požadavku Božího. „Foyers“ mají být společenstvím lidí, kteří mají jedno srdce a jednu duši, společenstvím svatých, ale ne tak, že by si všichni mysleli, že už jsou dokonalí, nýbrž spojení společnou vůlí musí k této svatosti dospět.

Aby mohli tuto pravdu hodnověrně hlásat, má toto společenství laiků a kněží žít ve světle pravdy. Když kněz tyto exer-

Mariánský obraz, který P. Finet přinesl Martě Robinové

Milá nebeská Matko,
prosim Tě, dohlížej dnes na mne,
dej mi věřící prostotu dítěte,
které se dá najít a je šťastné,
že je zase doma.

Daruj mi odvahy
z dálky se navrátit k Tobě,
z dálky moji uzavřenosti do sebe,
z dálky zaměstnanosti,
z dálky hluku ve mně
a okolo mne.

Z dálky, do které mě tlačí utrpení,
do které mě přivedla bolest.
Dej mi věřící prostotu dítěte,
které se dá nalézt
a je šťastné, že je zase doma.

Dej mi odvahy
z každé dálky se navrátit k Tobě.

*Modlitba od Siegfrieda
Dobretsbergera*

cicie káže, má jako důkaz, že toto také může žít, okolo sebe společenství, s nímž spolu žije, spolu se modlí a spolu pracuje.

Marta mluvila velmi často o tom, že toto společenství připravuje nové velké letnice církve. K tomu patří především nová evangelizace. Proto se také na těchto exerciciích neprobírá jenom nějaké duchovní téma, nýbrž celá víra, má se zvěstovat celý obsah víry, má se shrnout a prožívat.

Tyto dny končily potom osobním setkáním s Martou Robinovou.

Jednou jsme našli na její posteli knihu od Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu „Dokonalá láska“ a nevěděli jsme, kdo ji k ní přinesl. V našem společenství neexistují žádné sliby jako v řádu. Pro nás platí jenom prožívané zasvěcení Marii podle Grigniona z Montfortu.

Velmi mnoho slov Marty Robinové bylo zapsáno, i když ona sama už nemohla psát. V prvních letech psala dopisy ještě sama. Vzpomínám si na slova Marty z roku 1936: „Chtěla bych zanechat trvalou stopu svého pobytu zde na zemi, jenom všechno naplňující světlo pravdy, jakož i nikdy nehasnoucí oheň božské lásky. Chtěla bych, aby se všichni lidé měli navzájem rádi, jako je mám ráda já. Chtěla bych, aby zde na zemi byly jenom »Foyers de Charité« bez hranic, úplné království Boha a jeho lásky.“

Hořel v ní oheň

Býval jsem často na návštěvě u Marty a mluvil jsem s ní, ale o jedné věci bych se rád zmínil! Jak tato prostá dívka mohla vypovídat tak hluboké mystické pravdy, že člověk jenom žasl a nestačil chápat, ale až později mu docházelo, co mu vlastně řekla. Týdny a měsíce žil z těchto myšlenek, než je pochopil.

Přesvědčivým důvodem, proč jsem mohl uvěřit v její poslání, bylo, že to všechno říkala s radostí. Ona, která tak těžce trpěla, která stále žila v utrpení, se uměla tak velmi radovat, že jsem se s ní dokonce musel smát. Ale s takovou samozřejmostí, jako bych už byl v nebi a tam se radoval.

Naše úplně první setkání

Na začátku padesátých let jsem byl pozván, abych se zúčastnil exercičního týdnu v Châteauneuf. To bylo ještě úplně na začátku, to velké vyzařování přišlo teprve o 10 let později.

Když jsem byl potom pozván, abych navštívil Martu Robinovou, odmítl jsem. Tenkrát jsem řekl, a to bych chtěl také čestně potvrdit: „Nevěřím na tuto mimořádnost a nenechám se tím také ovlivnit.“ Nešel jsem tedy s ostatními.

V příštím roce jsem přišel znovu, protože tyto exercicie mě skutečně zaujaly. Potom mě přemluvil jeden bratr, P. Osse-

mann z Moresnetu, se kterým jsem už roky spolupracoval: „Pojď se mnou k Martě Robinové!“ Pak jsme šli pěšky, asi půl hodiny od hlavního domu, mezi poli k její malé selské světničce, kde stále ještě žila, kde se narodila a kde později také zemřela. Tehdy jsem řekl: „Kdybych se u ní nezasmál, neuvěřil bych.“ Pokoušel se mě potom všemožně přesvědčovat: „...jak se může ještě smát při tom utrpení, které prožívá, a při tom utrpení, které ji očekává!“ Ale zůstal jsem pevně přesvědčený: „Když se neusměje, pak neuvěřím, vždyť Boží zjevení je radost!“ A musím opravdu potvrdit, že když jsem k Martě vešel, hned mi řekla: „Dnes nastala pro mne radostná hodina!“ a tak se radovala a zůstali jsme mnohem déle, mnohem déle, než jsme vlastně zamýšleli.

Od té doby jsem tam byl každý rok alespoň jednou, a pokaždé, když jsem k Martě Robinové vstupoval, hned říkala: „Dnes se bude určitě vypravovat radostný příběh“, a i když jsme potom někdy mluvili také o jiných věcech, nakonec se vyprávělo něco radostného. To na mne udělalo největší dojem, to je pro mne svatost.

Také já sám jsem musel později prožít těžké věci a přinést oběť, protože jsem kvůli nehodě už léta invalida, ochrnulý na obě nohy. Ze začátku jsem mohl ještě trochu s holí chodit. Tak jsem si řekl, že pojmenuji svoji hůl „Marta“, pak bude stále se mnou. Co jsme se s Martou Robinovou tomu nasmláli! Když jsem k ní přišel, mluvila hned o tom: „Jak se daří vašim tlapkám? Ale k Pánu Bohu běžíme ještě rychleji ne s nemocnými nohama, ale s hořícím srdcem.“ Taková byla Marta Robinová a to předala tisícům lidí. Ráno musel P. Finet její jazyk trochu ovlážit, aby vůbec mohla mluvit, protože neměla žádné sliny, její jazyk byl tuhý a nemohl se hýbat. Potom přijímala návštěvy, čtvrthodinu po čtvrthodině, od rána až do večera, do noci. Všichni přicházeli, také účastníci exercicií z hlavního domu.

Zvláštní milost

Protože pocházím z dvojjazyčné Belgie, mohl jsem být po dlouhá léta tlumočnickem a Martina slova překládat účastníkům na německy přednášených exerciciích. Pak jsem mohl slyšet, jak skutečně z Marty mluvil Bůh, v nepopsatelné lásce! To mě nesmírně dojalo, že Bůh

nikdy tvrdě nesoudí, Bůh nikdy neodsuzuje, Bůh je stále dobrý a je dobrý ke každému a vidí v každém člověku něco dobrého, co ještě může být vykonáno a co lidi povzbudí a naprímí. Zažil jsem, jak lidé, kteří přicházeli obtíženi starostmi, z té čtvrthodiny odcházeli potěšeni zase

Marta Robinová během svého mystického utrpení ve spojení s trpícím Kristem

zpátky domů. Z těchto zkušeností vzniklo potom také velké hnutí „Foyers“. Na exerciciích v Châteauneuf byly tisíce lidí. Mnoho kněží se jich zúčastnilo a začali potom také budovat „Foyers“, společenství podle Marty Robinové.

V prvních letech bylo ve Francii mnoho malých společenství, později k tomu přistoupilo v jiných zemích Evropy několik větších skupin. Mezi lety 1950 a 1960 jsme se pak rozšířili také do mimoevropských zemí, do Afriky a také na jiné kontinenty. Takže momentálně je ve světě asi 70 společenství. Jeden kněz a angažovaní

Stále znovu mluvila Marta o velké krizi církve, která bude překonána, a po této krizi přijdou na svět nové letnice lásky.

* * *

... zápasila s ďáblem, a víme docela přesně, že ji někdy skutečně uchopil a vyhodil z jejího lůžka a mrštil proti zdi. Vždycky znovu říkala: „Porazit nás nemůže, on je už poražen. On si může jenom někoho vybrat, aby se na něm vyřádil, a pak si vybírá někoho, kdo stojí na důležitém místě.“

laici, kteří působí společně, aby žili právě tuto lásku Boží, zvěstovali ji do světa.

V současnosti je ještě většina „Foyers“ ve všech oblastech Francie. Marta vždycky prorocky říkala, že se tato společenství rozšíří po světě jako hvězdy na obloze.

Stále znovu mluvila Marta o velké krizi církve, která bude překonána, a po této krizi přijdou na svět nové letnice lásky.

Její nejtěžší boj a vítězství

Když mluvím o skonání Marty Robinové (6. února 1981 - pozn. red.) musím mluvit o tématu, které je pro mnohé lidi obtížným tématem, protože to měla těžké také s tím Zlým, zápasila s ďáblem, a víme docela přesně, že ji někdy skutečně uchopil a vyhodil z jejího lůžka a mrštil proti zdi. Ji, která 50 let ležela ochrnulá v posteli a nemohla se hýbat!

V jedné takové hodině skonala, uprostřed svého utrpení, když byla v pátek úplně sama, protože v těchto časech utrpení chtěla vždycky zůstat sama. Zemřela po těžkém boji, který ale nakonec byl jejím vítězstvím. Protože vždycky znovu říkala: „Porazit nás nemůže, on je už poražen. On si může jenom někoho vybrat, aby se na něm vyřádil, a pak si vybírá někoho, kdo stojí na důležitém místě.“ Kdo je skutečně zakotven v církvi, musí stále počítat s tím, že je vystaven riziku dobrodružství. A tím rizikem je nakonec vždycky ten Zlý, který stále znova mobilizuje své poslední síly, aby ještě zničil něco, co se ale už zničit nedá.

Po smrti Marty byla ustanovena rada, která předsedá společenství. Jediným životním pravidlem ve „Foyers“ v prvních letech bylo: Být úplným křesťanem, a to zcela v církvi, a neklást žádné hranice snahám po svatosti. To je při snaze o založení společenství vždycky dostačující. Později jsme stanovili určitá životní pravidla. Nejprve modlitba, to je u nás nejdůležitější, s Marií být zakotven v modlitbě církve a následovat velká životní pravidla církve, abychom dosáhli milosti pro tento bezútěšný svět, jak říkala Marta Robinová: „Do největších hlubin milosrdenství, odpuštění a lásky Srdce Ježíšova ponoruji tvrdost, nenávist a bezbožnost. Otiskují celý svět do jeho Srdce, hořícího láskou ke všemu.“

Z Leben 178 přeložil -mp-

Suma o darech svatého Josefa (13)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola VIII: Dar dvojího jména otce svatého Josefa

Evangelisté udávají dvoji jméno Josefova otce. Matouš totiž praví: „Jakub byl otec Josefa, muže Marie.“ (1,16) Lukáš pak říká: „Byl – jak se myslelo – syn Josefův. Josefovi předkové byli: Heli, Mathat, Lévi, Melchi.“ (3,23–24) Proto císař Julián Apostata podle svědectví sv. Jeronýma uváděl jako námitku to, že se evangelisté neshodují. A to bylo důvodem toho, že o tom hojně diskutovali sv. Augustin a Eusebius Césarejský.

Je trojí řešení tohoto problému:

První řešení sleduje literární smysl a náleží k církevním dějinám: Mathat a Melchi z jedné a téže manželky, která se jmenovala Esta, zplodili v různém čase syny. Neboť nejprve si ji vzal za ženu Mathat, který pocházel od Šalamouna, a poté, co po sobě zanechal jednoho syna jménem Jakub, zemřel. Po Mathatově smrti si vdovu po něm vzal za ženu Melchi, který rodem pocházel z Nátana, protože zákon nezakazoval, aby se vdova vdala za jiného muže: byl z téhož kmene, avšak nikoliv z téhož rodu. Z ní pak zplodil syna jménem Heli. A proto Jakub a Heli, i když pocházeli z různých otců, byli vzhledem k matce bratry.⁽¹⁾

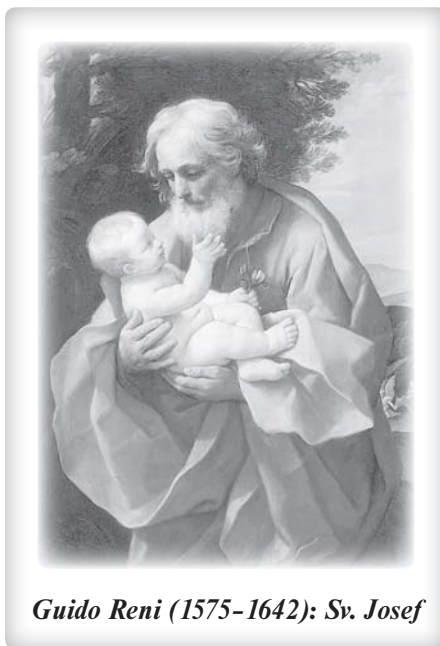
Když Heli zemřel bez potomků, jeho bratr Jakub si podle nařízení zákona vzal jeho ženu za manželku a zplodil Josefa, podle přirozenosti svého syna. Proto je psáno: „Jakub byl otec Josefa.“ Avšak podle nařízení zákona byl syn Jakubův zploden Helimu, neboť Jakub si vzal jeho ženu, aby mu zplodil potomka. Kvůli tomu obojí genealogie je správná a úplná, jak ta, kterou vypočítává Matouš, tak ta, kterou uvádí Lukáš, který na základě náležitého úsudku označuje zákonnou posloupnost, v níž byly zesnulým jakoby adoptovány děti a ve které se zachovávalo to, že se nejmenovali ti, kdo je v takovýchto případech zplodili.

Svatý Augustin k tomu v díle *O shodě evangelistů* praví: „Příhodněji je nazýván synem toho, jímž byl adoptován, než aby byl nazýván synem toho, jímž byl zploden, třebaže nebyl zrozen z jeho tě-

la. Matouš však říká: »Abrahám byl otec Izákův«, a pokračuje tak dále, dokud nepraví: »Jakub byl otec Josefa«, čímž dostatečně vyjadřuje, že byl jeho otcem podle řádu plolení: Josef jím nebyl adoptován, nýbrž zploden. Nicméně, i kdyby Lukáš řekl, že Josef byl zploden Helim, nemuseli bychom se tímto slovesem nechat znepokojit. Když si totiž někdo adoptuje syna, není absurdní říci, že ho zplodil – ne ovšem tělem, ale láskou.«⁽²⁾ Tolik Augustin.

Druhé řešení tohoto problému se převádí na alegorii, kterou tentýž svatý Augustin ve svém díle *O shodě evangelistů* vysvětluje těmito slovy: „Lukáš nevypráví o Kristově genealogii na počátku svého evangelia, ale při Kristově křtu, aby ho mohl lépe vyznačit jako kněze, který odčičuje hříchy. Proto se po právu zabývá původem podle adopce, neboť adopcí se stáváme Božími dětmi, když věříme v Božího Syna. Oproti tomu tělesným zplacením, které sleduje Matouš, se Boží Syn stal pro nás člověkem. Ukazuje se tedy jako dostatečné, když Lukáš říká, že Josef byl syn Heliho, protože jím byl adoptován. Obdobně se říká, že Adam byl syn Boží, když byl skrze Boží milost, o níž se pak svým hříchem připravil, jako syn ustanoven v ráji.«⁽³⁾ Tolik Augustin.

Eusebius Césarejský k tomu praví: „Matouš počíná psát před Mariiným početím a Ježíšovým tělesným narozením.

Guido Reni (1575–1642): Sv. Josef

Proto, jak je to vhodné při sepisování dějin, hovoří nejprve o tělesném pokolení, v němž plolením pocházejí od starších ti, kdo je následují. Když Slovo přijalo tělo, mělo takový původ. Avšak Lukáš má jako výchozí bod křestní znovuzrození. Proto podává výklad posloupnosti pokolení jiným způsobem, když vystupuje od posledních k prvním a nepřipomíná hříšníky, které Matouš naopak zmiňuje. Vždyť ti, kdo se znovuzrodili v Bohu, se odcizují hříšným předkům, stávají se Božími dětmi a těmi, kdo vedou počestný život podle Boha. Tak bylo Abrahámovi řečeno: »Ty odejdeš v pokoji ke svým otcům« (Gn 15,15), nikoliv k tělesným, nýbrž k otcům v Bohu pro podobnost v počestnosti.“ Eusebiovo řešení těmito slovy může být rovněž chápáno v anagogickém smyslu.

Třetí řešení je morální. Jan Zlatoústý o něm praví: „Protože tato část evangelia spočívá ve sledu jmen, má se za to, že z ní nelze získat nic cenného. Něčemu takovému však nepodléhejme a snažme se také toto místo prozkoumat. Můžeme totiž z pouhých jmen získat bohatý poklad, neboť jména jsou ukazateli mnoha věci. Vždyť vyjadřují Boží dobrotu a důkřivení, přinášená Bohu ženami. Když si totiž vyprošovaly děti, dávaly jim jména vyjadřující obdarování.“ Glosa tak vykládá jméno Heli jako *Bůh můj* nebo jako *sestupující*; ten byl synem Mathata, tj. *toho, kdo dává hříchy*, který byl synem Leviho, tj. *přidaného*.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ I. Isolani zde užívá latinský technický výraz *fratres uterini*, což doslova přeloženo znamená *děložní bratři*. Jak je patrné, míní se tím sourozenci, kteří mají různé otce, ale stejnou matku. [pozn. překl.]

⁽²⁾ *De consensu evangelistarum*, kn. 2, kap. 3. [pozn. překl.]

⁽³⁾ *Tamtéž*, kn. 2, kap. 4. [pozn. překl.]

Pondělí 1. 2. 2016

6:05 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 6:15 Všechny mé děti 6:45 Přejeme si... 7:05 Templetonova cena: Mysl a duch 8:00 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 8:10 Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna 8:35 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 8:55 Smíření 9:25 Poselství svatých: František z Assisi 9:35 Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 10:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván 10:30 Buon giorno s Františkem 11:30 Dealer Božího slova 11:45 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 11:50 Bible pro nejmenší: David v nebezpečí 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Misionáři, cestovatelé lásky 13:25 Epydemye na Dostavníku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2012 13:50 Ars Vaticana (28. díl) 14:00 Missio magazine: leden 2016 15:00 Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno - Afghánistán, zač jsme bojovali 16:00 V souvislostech (126. díl) 16:20 Putování modrou planetou: Kamčátka, krásná neznámá 17:00 Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík 18:10 Můj Bůh a Walter: Manželství 18:25 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 18:30 Bible pro nejmenší: Eliáš 18:35 Laičtí misionáři v IQUITOS 19:00 Vatican magazine (847. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přejeme si... 20:00 Tóny v tichu [P] 20:30 Terra Santa News: 27. 1. 2016 20:50 ARTBITR - Kulturní magazine (11. díl): Se Šimonem Pánkem 21:05 Noemova pošta: Leden 22:35 Vatican magazine (847. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:05 Mezi pražci (44. díl): Leden 2016 23:50 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. - Ikonoklasmus - proč lidé ničí obrazy? 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 2. 2. 2016

6:05 Můj Bůh a Walter: Manželství 6:20 Pod lampou: Církev, František a rok 2015 8:20 V souvislostech (126. díl) 8:45 Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka 9:45 Poselství svatých: František z Assisi 10:00 Vatican magazine (847. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. - Ikonoklasmus - proč lidé ničí obrazy? 11:40 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 11:45 Bible pro nejmenší: Eliáš 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Ars Vaticana (28. díl) 12:25 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (96. díl): „Není na světě bylina, aby na něco nebyla“ 13:50 Přejeme si... 14:15 Noemova pošta: Leden 15:50 Outdoor Films s Rastislavem Hatiarem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra 17:30 Mše svatá na svátek Uvedení Páně do chrámu z baziliky sv. Petra v Římě [L] 19:00 Animované biblické příběhy: Daniel 19:30 Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2016 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 21:35 Přejeme si... 22:00 Post Scriptum 22:10 Pěšák Boží 22:55 Franz Liszt: Virtuóz hudby 23:40 Terra Santa News: 27. 1. 2016 0:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2016 0:25 Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 3. 2. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2016 6:25 Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno - Afghánistán, zač jsme bojovali 7:20 Školy naděje 7:30 Vatican magazine (847. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:00 Na druhý pohled, 4. díl 9:35 Ars Vaticana (28. díl) 9:50 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:05 Víra plná života (Chile) 11:50 Bible pro nejmenší: Ester 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Tóny v tichu 13:25 ARTBITR - Kulturní magazine (11. díl): Se Šimonem Pánkem 13:35 Dům nejen ze skla (15. díl) 14:35 Frano z Malesie 15:00 Poselství svatých: František z Assisi 15:10 V rukou Božích 15:40 Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2016 16:05 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

u Rýmařova 16:25 Naše Prémontré 17:25 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 17:45 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 18:10 Chci se opít 18:20 Hluk 18:30 Bible pro nejmenší: Šadrak, Mešak a Abed-nego 18:35 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 18:40 Misie skrze svědectví 19:30 Terra Santa News: 3. 2. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák 21:25 Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. - Svoboda slova - zdroje a meze [P] 22:25 Generální audience Svatého otce 22:55 Přijďte večer k nám...: Ze zámku v Letovicích 0:30 Umění sklářských mistrů 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 4. 2. 2016

6:05 Před branami křesťanského království 6:35 Putování modrou planetou: Kamčátka, krásná neznámá 7:10 Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák 7:30 Stíny barbarské noci 8:10 Outdoor Films s Rastislavem Hatiarem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra 9:40 Terra Santa News: 3. 2. 2016 10:05 Noemova pošta: Leden 11:35 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 11:45 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 11:50 Bible pro nejmenší: Šadrak, Mešak a Abed-nego 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Přijďte večer k nám...: Ze zámku v Letovicích 13:50 Generální audience Svatého otce 14:20 Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna 14:45 Dealer Božího slova 15:00 Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2016 15:20 Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka 16:25 Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů 17:45 Ars Vaticana (29. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Daniel 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíšovy záznaky 18:35 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 18:45 Řeckokatolický magazín 19:00 Vatican magazine (847. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:30 Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2016 [P] 20:00 Jak potkávat svět (2. díl): S Jaroslavem Krčkem 20:55 Putování po evropských kláštích: Poustevník André Louf, Provence, Francie 21:25 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 21:45 Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2016 22:10 Post Scriptum 22:20 Pod lampou [P] 0:25 Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2016 0:45 Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 5. 2. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2016 6:25 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 6:45 Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra 7:50 Vezmi a čti: Leden 2016 8:10 Záznak v pralesi 8:40 Rok vína 9:05 Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. - Svoboda slova - zdroje a meze 10:05 ARTBITR - Kulturní magazine (11. díl): Se Šimonem Pánkem 10:15 Tóny v tichu 10:45 Letohrad - muzeum řemesel 11:05 Hlubinami vesmíru s Martinem Gembecem, 1. díl 11:45 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 11:50 Bible pro nejmenší: Ježíšovy záznaky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Ars Vaticana (29. díl) 13:00 Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák 13:25 Před branami křesťanského království 13:55 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (96. díl): „Není na světě bylina, aby na

něco nebyla“ 15:20 Putování modrou planetou: Kamčátka, krásná neznámá 16:00 Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2016 16:20 Epydemye na Dostavníku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2012 16:45 Mwebare kwija - Klinika v buši 17:00 Buon giorno s Františkem 18:05 Předání proutěného řemesla 18:30 Bible pro nejmenší: Saul se stal Pavlem 18:35 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 18:45 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 19:05 Putování po evropských kláštích: Poustevník André Louf, Provence, Francie 19:35 Řeckokatolický magazín 20:00 Kulatý stůl (172. díl): Terezie z Avily a křesťanská meditace 21:30 Smířící kříž 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 22:20 Outdoor Films s Rastislavem Hatiarem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra 23:50 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 0:05 Cvrlikání (43. díl): Caine - Mi 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 6. 2. 2016

6:05 Dealer Božího slova 6:15 Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák 6:35 Jak potkávat svět (2. díl): S Jaroslavem Krčkem 7:30 Charita Vsetín 7:45 Tóny v tichu 8:15 Poselství svatých: František z Assisi 8:30 Noeland (15. díl) 8:55 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 9:00 Animované biblické příběhy: Daniel 9:35 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova 9:55 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 10:15 Don Bosco v Angole 10:30 Buon giorno s Františkem 11:35 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Post Scriptum 12:20 Pod lampou 14:25 Vatican magazine (847. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:55 Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti 16:00 Zpravodajské Noeviny: 4. 2. 2016 16:20 Terra Santa News: 3. 2. 2016 16:40 Salesiáni v Brazílii 16:55 Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka 18:00 Katedrála svatého Václava v Olomouci 18:25 Sedmihlásky (82. díl): Na záhumňů + Sedí vrabček 18:30 Bible pro nejmenší: Saul se stal Pavlem 18:35 VideoJournal české vědy [P] 18:50 Hlubinami vesmíru s Martinem Gembecem, 2. díl [P] 19:30 V souvislostech (127. díl) [P] 20:00 Marie z Nazaretu (1. díl) 21:40 Mezi pražci (45. díl): Únor 2016 [P] 22:25 Post Scriptum 22:35 Misionáři, cestovatelé lásky 23:10 Noční univerzita: Mgr. Matyáš Zrno - Afghánistán, zač jsme bojovali 0:10 Noemova pošta: Leden 1:40 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 7. 2. 2016

6:15 Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 6:40 Ars Vaticana (29. díl) 6:50 Před branami křesťanského království 7:20 Hadath Baalbek 7:50 Missio magazine: leden 2016 8:50 Putování modrou planetou: Kamčátka, krásná neznámá 9:25 Za operu 10:30 Mše svatá z kostela Narození Panny Marie, Starý Bohumín [L] 11:45 ARTBITR - Kulturní magazine (11. díl): Se Šimonem Pánkem 12:00 Polední modlitba [L] 12:20 V souvislostech (127. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 13:25 Hlubinami vesmíru s Martinem Gembecem, 2. díl 14:05 Muzikanti, hrajte (2. díl): S dechovou hudbou Túfaranka [P] 15:05 Smířící kříž 15:35 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 16:00 Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. - Svoboda slova - zdroje a meze 16:55 Tóny v tichu 17:25 Stavěteli měst 17:35 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka 18:00 Noeland (17. díl) 18:25 Sedmihlásky (8. díl): U suseda syneček 18:30 Animované biblické příběhy: Ester 19:00 Léta letí k andělům (63. díl): Milan Novák 19:20 Poselství svatých: Matka Tereza 19:30 Přejeme si... [P] 20:00 Marie z Nazaretu (2. díl) 21:40 V souvislostech (127. díl) 22:05 Buon giorno s Františkem 23:05 Ars Vaticana (29. díl) 23:15 Polední modlitba 23:20 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:05 Slavnostní koncert ze Křtin u Brna 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Farnost Kvasice a místní Hnutí modliteb matek vás společně zvou v **sobotu 6. února 2016** na **HROMIČNÍ BOHO-SLUŽBU MATEK** ve farním chrámu Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého v Kvasicích se žehnáním obět-ních svící a modliteb za děti.

Program pouti: 10.00 hod. modlitba radostného růžen-ce s modlitbami matek a příležitostí ke svátosti smíření
• 10.30 hod. mše svatá se žehnáním obět-ních svící a sva-toblažským požehnáním • 11.30 hod. adorace a ode-vzdání jmen dětí do košíčku • 12.00 hod. závěrečné po-žehnutí a zakončení pouti • 12.15 hod. posezení na faře.

Srdečně zveme maminky k prožití společenství a k mod-litbám za své děti.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce vás srdečně zvou na **postní duchovní obnovu na téma „OBJEV-ME SE SV. RITOU SKRYTÉ BOHATSTVÍ VE SKUTCÍCH MILO-SRDENSTVÍ“**, která má přímou souvislost se Svatým ro-kem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem. Du-chovní obnova se uskuteční **ve dnech 20.–21. února 2016**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 ho-din. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 15. února 2016** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Zdarma zašlu 5 ks POSVĚCENÝCH ZÁZRAČNÝCH MEDAILEK tomu, kdo pošle obálku se zpáteční adresou a známku 17 Kč na adresu: Marta Vondráková, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova.

VII. POSTNÍ REKOLEKCE nejen pro Modlitby matek a Modlitby otců 19. – 21. února 2016 v Kroměříži v budově Arcibiskupského gymnázia

Na téma „**Skutky milosrdenství**“ přednášejí: MUDr. Jitka Krausová, Jana Siebrová, MUDr. Pavel Siebr a P. Josef Červenka.

PROGRAM:

Pátek 19. února – příjezd a ubytování do 18.45 hod.
• 19.00 hod. mše svatá v horní kapli AG, křížová cesta, za-hájení rekolekce.

Sobota 20. února – 7.30 hod. modlitba ranních chval v kap-li AG • 7.50 hod. snídaně pro ubytované • 8.30 hod. za-hájení v aule gymnázia, rekolekční promluva – MUDr. Jitka Krausová • 9.30 hod. přestávka, občerstvení • 10.00 hod. rekolekční promluva – MUDr. Jitka Krausová • 11.00 hod. svědectví, představení MO a MM • 12.00 hod. oběd, sies-ta, adorace v kapli AG do 14.30 hod. • 14.30 hod. rekolekč-ní promluva – Jana Siebrová, zakladatelka Domáčího hospi-ce Duha v Hořicích • 15.30 hod. společná modlitba korun-ky, modlitby otců a matek ve skupinkách • 17.00 hod. mše svatá – kostel sv. Mořice • 18.00 hod. večere • 19.00 hod. moderovaná beseda s přednášejícími • 21.00 hod. společ-ná večerní modlitba v kapli AG.

Neděle 21. února – 7.30 hod. modlitba ranních chval v kap-li • 8.00 hod. snídaně • 8.45 hod. reflexe přednášek – MUDr. Krausová • 9.45 hod. reflexe přednášek – manželé Siebrovi • 10.45 hod. mše svatá v kostele sv. Mořice v Kro-měříži • 12.30 hod. oběd a závěrečné setkání v kapli se svá-tostným požehnáním.

Program, ubytování i strava jsou v areálu AG v Kroměří-ži. **Přihlášky pošlete nejpozději do 15. února 2016 na e-mail: postnirekolekce@seznam.cz, nebo na tel. 731 621 105.** Ob-ratem vám zašleme informace o ceně za stravu a ubytování a přihlášku k vyplnění potřebných údajů.

Liturgická čtení

**Neděle 31. 1. – 4. neděle
v mezidobí**

1. čt.: Jer 1,4–5.17–19
Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.
15ab+17

Odp.: 15a (*Má ústa budou
vyprávět o tvé spravedlnosti.*)

2. čt.: 1 Kor 12,31–13,13
Ev.: Lk 4,21–30

Pondělí 1. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 15,13–14.30;
16,5–13a

Ž 3,2–3.4–5.6–7

Odp.: 7b (*Povstaň, Hospodine,
zachraň mě!*)

Ev.: Mk 5,1–20

**Úterý 2. 2. – svátek Uvedení
Páně do chrámu**

1. čt.: Mal 3,1–4
nebo Žid 2,14–18

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupí, on
je král slávy!*)

Ev.: Lk 2,22–40

**Středa 3. 2. – nezávazná
památka sv. Blažeje
nebo sv. Ansgara**

1. čt.: 2 Sam 24,2.9–17

Ž 32(31),1–2.5.6.7

Odp.: srov. 5c (*Odpust', Pane, co
jsem zavinił hříchem.*)

Ev.: Mk 6,1–6

Čtvrtek 4. 2. – ferie

1. čt.: 1 Král 2,1–4.10–12

1 Kron 29,10bc.11abc.11d–12a.
12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine,
vládneš nade vším.*)

Ev.: Mk 6,7–13

Pátek 5. 2. – památka sv. Agáty

1. čt.: Sir 47,2–13 (řec. 2–11)

Ž 18(17),31.47+50.51

Odp.: 47b (*Sláva buď Bohu,
mému spasiteli!*)

Ev.: Mk 6,14–29

**Sobota 6. 2. – památka sv. Pavla
Mikiho a druhů**

1. čt.: 1 Král 3,4–13

Ž 119(118),9.10.11.12.13.14

Odp.: 12b (*Nauč mě, Hospodine,
svým příkazům!*)

Ev.: Mk 6,30–34

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. LEDNA – 6. ÚNORA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 1.		PO 1. 2.		ÚT 2. 2.		ST 3. 2.		ČT 4. 2.		PÁ 5. 2.		SO 6. 2.			
Antífona	1136	1262	1150	1278	1296	1438	1181	1311	1197	1329	1708	1924	1692	1907		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	786	884	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1296	1438	1182	1312	1198	1330	1709	1926	1693	1907		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1297	1439	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	813	914	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1297	1439	1186	1317	1201	1334	1710	1926	1693	1908		
Antífona k Zach. kantiku	691	780	1155	1284	1297	1439	1186	1317	1202	1334	1305	1447	1694	1908		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1297	1439	1186	1317	1202	1334	1711	1927	1694	1908		
Závěrečná modlitba	691	780	1156	1284	1298	1440	1304	1446	1202	1335	1305	1447	1306	1449		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1298	1440	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1299	1441	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1298	1440	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 30. 1.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1300	1442	1192	1323	1207	1340	1714	1932	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1300	1442	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1300	1443	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1302	1445	1196	1327	1211	1344	1717	1934	810	911
Ant. ke kant. P. M.	691	780	691	781	1164	1294	1303	1445	1196	1328	1211	1344	1305	1448	692	781
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1303	1445	1196	1328	1211	1345	1718	1936	811	911
Záv. modlitba	691	780	691	780	1165	1295	1298	1440	1304	1446	1212	1345	1305	1447	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÁ RITA • SVĚTICE V BEZVÝCHODNÝCH ZÁLEŽITOSTECH
Překlad Eva Fleischerová • Odpovědný redaktor Mgr. Jan Studeník • Slovo úvodem P. Mgr. Miroslav Hříb

Kniha obsahuje pobožnost patnácti čtvrtků svaté Rity, novény, tridua, litanie a modlitby ke svaté Ritě. V závěru knihy pak najdeme barevnou obrazovou přílohu. Vyšlo s církevním schválením.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
 Brož., 120x180 mm, 168 stran, 149 Kč*

KAZATELNA ŽIVOT • V NEBI NAJDEŠ PROSTITUTKY, VRAHY I ZLODĚJE
Farář Marián Kuffa • Ze slovenštiny přeložila Marie Polasková

V duchu neobyčejné velkorysosti se nese text otce Mariána Kuffy, inspirovaného pastýřem, který jde za zbloudilou ovcí kamkoli, jen aby ji dovedl zpátky. Jde do veřejného domu mluvit s prostitutkami, otevře nové a lepší obzory dezorientovaným mladým lidem, jede si v noci pro mnohokrát zbloudivšího bezdomovce, který mu znovu a znovu volá odkudsi z telefonní budky, osloví s nabídkou pomoci i mafiána, postará se o umírající lidské trosky. „Pro mě je zajímavá každá nesmrtelná duše,“ říká. Hříšníkům vrací důvěru v Boží milosrdenství, věřícím pak připomíná, že hříšníci opustili církev právě proto, že křesťané nežijí, jak by měli. Vyzývá křesťany především k opravdové pokoře před Bohem a k nesobecké lás-

ce. Naléhavě věřícím doporučuje, aby se nad nikoho nepovyšovali a nepomlouvali druhé, ale raději se za ně modlili a prokazovali jim dobro.

Cesta • Brož., 109x190 mm, 80 stran, 98 Kč

SVATÍ A HRÍŠNÍCI • STARORUSKÁ LITERATURA 11.-12. STOLETÍ
*Vybral, z ruštiny přeložil, úvodními studii a poznámkami opatřil Michal Těra
 • Odpovědný redaktor Michal Routil
 • Recenzoval doc. Václav Huňáček, CSc.*

Publikace nabízí překlady originálních textů, které vznikly v 11.-12. století ve východoslovanském prostoru. Jedná se o díla staroruské literatury do češtiny dosud nepřeložená nebo o překlady zastaralé. Do souboru byly zařazeny texty hagiografické, homiletické, autobiografické, epistolární a právní. Ke každému překladu je připojena odborná studie osvětlující vznik, obsah a kontext díla.

Pavel Mervart • Váz., 148x215 mm, 280 stran, 299 Kč

SEBE VE MNĚ HLEDAT MUSÍŠ • BÁSNĚ SVATÉ TEREZIE OD JEŽÍŠE

Ze španělských originálů přeložil Miloslav Uličný • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Předmluva Sr. M. Milada od Spasitele světa, OCD • Komentář k básním P. Vojtěch Kohut, OCD

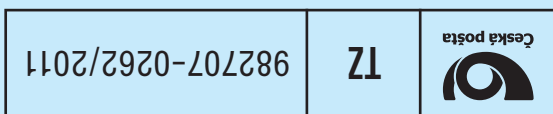
První kompletní soubor básní svaté Terezie od Ježíše v češtině ve vynikajícím překladu našeho předního hispanisty doc. Miloslava Uličného.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 140x190 mm, 80 stran, 149 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskárna nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace: Matice cyrilometodějská s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.